

[Melchior]

je behandling til at løfte et par pegefingre vedrørende de omstændigheder, som dette lovforslag vel en dag bliver et led i.

Det ene drejer sig om, at man fra regeringen, endda på allerhøjeste plan, gentagne gange i nyeste tid har hørt om, at man vil garantere befolkningens realløn. Jeg har stor respekt for alle menneskers realløn, også for min egen. Uden at blive alt for personlig kan jeg oplyse, at jeg i dag tjener det samme i kroner og øre, som jeg tjente for 10 år siden, og det vil sige, at min realløn er ca. halveret. Også den omstændighed gør, at jeg har stor respekt for andres realløn. Men jeg vil gerne spørge, hvem der er i stand til at garantere hvis realløn og over for hvilke hændelser. Er det over for jordskælv, eller er det over for olieknaphedssituationer og prisstigninger, som kan udløse milliarder af kroner i løbet af ganske kort tid? Hvem er det, der er så dristig at garantere nogen noget i den retning, og hvor har man kontrasignaturen fra til den garanti?

Man kan jo ikke garantere nogen – det skulle vi have diskuteret i går i forbindelse med de langsigtede udviklinger, men nu er det jo blevet udsat – hvordan vejret er i næste uge, og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at mange af de uheld og ulykker, der sker på grund af vejret, sker ikke, fordi vejret er, som det er, men fordi mennesker ikke tager hensyn til de advarsler om at begive sig steder hen, som alvorligt nok bliver dem tildelt. Derfor sker der en masse skade, som både fører til menneskelig ulykke og til betydelige omkostninger.

På samme måde må det vel siges at være på det økonomiske område, at vi alle sammen mere eller mindre er med til at bære os ad på en måde, så vi selv undergraver nogens mulighed for at give en garanti for, at reallønnen om 6 måneder fra i dag f. eks. er den samme som i dag, og mon ikke et flertal af befolkningen er så vidt nu, at man ville foretrække en frivillig beskeden nedgang i reallønnen i dag fremfor en meget alvorlig påtvunget nedgang i reallønnen på et senere tidspunkt?

Den anden pegefingre skal være lige så kort, men vi har jo to hver sådan cirka. Den skal gælde en henvendelse til statsministeren og til udenrigsministeren om, at den situation, som nu er tilvejebragt med den vedtagelse af dette lovforslag, som vi vil overvære

om et øjeblik, skal benyttes bedst muligt. Jeg siger det nu, for som bekendt er det bedst at sige til i god tid. Jeg vil gerne opfordre til, at man erindrer sig, at regeringens sammensætning – den består jo nu af to partier – meget let kan føre til en fastlåst situation mellem de to partier, således at på det tidspunkt, man vil invitere andre partier med, er man så bundet til hinanden i enkeltheder, at der ikke kan blive muligheder for en realitetsforhandling, og så vil vi måske om en måned stå i den situation, at der skal gennemføres meget vidtgående beslutninger i folketinget med en enkelt stemmes, jeg vil ikke sige tvivlsom stemme, men altså en enkelt stemmes flertal. Jeg vil gerne advare imod, at man bringer sig selv i den situation, og jeg synes, at regeringen har fået så mange meldinger både direkte og indirekte i de senere dage om goodwill hos et stort antal medlemmer også uden for regeringspartierne, at jeg inderligt opfordrer til, at man tager varsel af disse signaler både for sin egen skyld og for samfundets skyld.

Erlendsson (FP):

Det lovforslag, som nu bliver vedtaget, får virkning for 300.000 erhvervsdrivende her i landet. Imod disse 300.000s interesser står 179 folketingsmedlemmers interesse i at få en lov hurtigt færdig, fordi andre opgaver eller aftaler binder dem efter deres mening. Jeg mener, at 300.000 virksomheder, det danske produktionsliv, det danske erhvervsliv, som vi alle lever af, som opretholder hele samfundet, opretholder vore socialordninger, opretholder de humane forhold mellem mennesker her i landet, kan vi ikke tilsidesætte af bekvemmelighedshensyn.

Det er utvivlsomt det, der er baggrunden for dette betækningsbidrag, som for øvrigt ikke er set af gruppen som helhed, men som i sit indhold klart afspejler gruppens holdning, den forargelse, som trænger sig på, og som man må give luft for, når man ser, hvor manges interesser der skubbes til side for så fås.

Der har tidligere været talt en del om sproget i folketinget, og folketingets nuværende formand har både i aviser, i fjernsyn og i radio udtalt sig om det meget, meget utilbørlige sprog, der føres herinde. Folketingets formand er gået så vidt, at han har talt om, at der nævnes ord, som man, hvis man